

AKATALPA ÖYKÜ

Eylül 2009 - Sayı 1

Akatalpa Öykü

ISSN 1305 - 7685

Akatalpa Şiir ve Eleştiri Dergisinin Parasız Ekidir

EDEBİYATIMIZIN İLK HİKÂYESİ “ANABACI” ÜZERİNE

GİBİ

Hulki Aktunç

Nahit Kayabaşı

Ey ulular, erenler! Ey dünya benim deyenler! Ey izciler, gözcüler!
Ey Türkçenin okuyanları, yazanları! Ve siz, ey hikâyeciler, ve dahi
genç öykücüler! Lütfen kerem buyurun!

“Türk edebiyatına hikâye türü Tanzimat’la girmiştir ve ilk
örnekleri, Ahmet Mithat Efendi’nin *Kıssadan Hisse* ile *Letâif-i Rivâyât*
adlı kitaplarıdır.”

Hepimize böyle ezber ettirilmiş idi. (Ve dahi ettirilmekte.)

Hay hak! Bu ezber tez beri bozula!

Biz öğrendiğimizi şuracıkta, *Akatalpa Öykü*’de deyişelim. Ki,
rağbet edip etmemek, okuyana kala.

Edebiyatımızda ilk hikâye, XVI. yüzyıl başında Vahdî tarafından
yazılan “Anabacı Hikâyesi”dir. Döneminde “Hikâyet-i Anabacı” adıyla
ün kazanmış olup, “Hikâye-i Dendâniyye” ve “Bursalı Hâce Abdür-rauf
Hikâyeti” adlarıyla da bilinir. Eserin varlığını ilk, Fuad Köprülü,
“Meddahlar” (1925) makalesinde duyurmuştur. Harvard
Üniversitesi’nde görev yapan değerli tarihçimiz Prof. Dr. Cemal
Kafadar’a göre “Anabacı Hikâyesi”, Türk edebiyatında “ilk orijinal
mensur kurgu eser”dir.(1)

Hikâyenin yazarı Vahdî, bir şair. Hakkında pek bilgi yok. Edirmeli
mi, İstanbullu mu, tam bilinmiyor. Bilinen, 16. yüzyıl divan
edebiyatının önde gelen şair ve yazarlarından, II. Bayezit’in
“nişancı”sı, özellikle *Hevesnâme* (1493) adlı özgün yapıtıyla tanınan
Tacizade Cafer Çelebi’nin akrabası, musahibi, onun yetiştirmesi
olduğu. Bu önemli mi dersiniz, önemli. Çünkü Tacizade, kendi
döneminin edebiyatında bir “özgünlük ideali”nin, bir tazelik, yenilik
hareketinin başlatıcısı, temsilcisi. Vahdî’yi yerli, yıpranmamış,
kullanılmamış konulara özendiren, ondan “Anabacı Hikâyesi”ni
yazmasını isteyen de o.

Tacizade, başta Vahdî’nin bulunduğu çevresindeki genç şair ve
yazarlara, olasılıkla şöyle demiş ola: “Nedir bu! Biz hep *Leyla ile
Mecnun*’u, *Hüsrev ile Şirin*’i anlatıyoruz. Bunlar da güzel ama bizim
diyan-ı Rum’un, kendi dilimizin yaratacağı orijinal hikâyeler yok mu?
Taze hikâyeler?”(2)

İşte, o ilk “taze” hikâye, bu anlayışın, bu özgünlük arayışının
ürünüdür.

Prof. Kafadar’ın “çığır açıcı, eşi menendi olmayan bir örnek”,
“çok renkli, çok heyecanlı, filme alınmaya degecek bir hikâye” olarak
nitelediği “Anabacı Hikâyesi”, Bursalı “hâce” (tüccar, hoca)
Abdür-rauf’un başından geçen bir aşk serüvenini anlatır. Tümüyle
“ladini”dir, eski Türk edebiyatı hikâyelerinde rastlanan hiçbir dinsel
unsuru içermez. Kişiler günlük hayattandır. Kurgusu ve tekniğiyle
“yeni”dir. Dönemin ünlü tezkire yazarı Latifî’ye göre, bir “icat”tır.

Konu, şöyle özetlenebilir: Bursalı Hâce Abdür-rauf, pek zengin,
bilgili, itibarlı bir tüccardır. Günün birinde kervanına pahalı mal ve
kumaşlar yükleyip Şiraz’a ticaret seferi düzenler. Orada mallarını
sattıktan sonra eğlenceye dalar. Anabacı adında, hilekâr, düzenbaz bir
kadınla tanışır. Servetinin bir kısmını ona kaptırır. Anabacı,
Abdür-rauf’u Bânû adında genç, fettan bir “aşüfte”ye götürür. Bânû,
güzelliği ve cilvesiyle tüccarın aklını başından alır. Abdür-rauf, bir yıl
boyunca Bânû ile zevk içinde yaşayarak bütün malını, parasını tüketir.
Yeniden mal devşirmek için Bursa’ya dönmeye karar verir. Bânû, razı
olmaz görünerek ondan bir “yadigâr” ister. Abdür-rauf, ağzından bir diş
sökerek kıza verir. Sonra Bursa’ya döner, iki yıl boyunca mal toplar ve
tekrar Şiraz’a sefer eyler. Bânû’yu tekrar bulur. Fakat kız onu

“Bu sözcüğü hiç kullanmamalı,” dedi şair.

Bir yudum rakı içti. Kavuna baktı.

Kır bıyıklı, kumral, seyrelmiş saçlı,
altmışlarında bir adamdı. Hitit gözlüdü, hâlâ
yakışıklıydı.

Kavundan aldı.

“Kırlangıçları duyuyor musun? Uçarken
avlanır bu kuş,” diye ekledi.

“Niçin kullanmayayım o sözcüğü? Sizin
şiiirinizde var,” dedi genç öykücü.

Bulutlar, ikisinin gözlerinden bin bir gölgeyle
geçip duruyordu. Ağustosun yarısı güz.

“Yazma zaafını gösterir o sözcük, ne
biliyorsan onu anlat, niçin *gibi* diyorsun?”

“Anlıyorum, anlıyorum da, *Çok eskidenmiş
gibi ölüyorum* dizesini kim yazdı?”

Duvardaki kedi yaklaştı. Boşluğu kokladı.
Arnavut ciğeri ile soğan. Has zeytin yağı. Ölü
maydanoz. Serçeler. Yerdeki ekmek kırıntlarına
vur kaç dalışları. Mavi çınarın altında, *Hocam
gene küfelik olmasa* bakışlı garson. Bir dala biraz
daha sarılan asma.

“Masada neler var, yeni öykü?”

“Bir öykünün öyküsünü yazmaya yeltendim.”

Poyraz. Köpüren deniz. Uzaklaştıkça
uzaklaşan adalar. Genç adamın kucağına hopleyan
kedi. *Akşamdır ey dünya* diye çığırşarak uçan
kırlangıçlar.

“Ohoo... Elbet, meydan okuyorsun,” dedi şair.
“Gençken ben de sek içerdim rakıyı.”

Kedi gerildi birdenbire. Serçeler bir oğul
uçuverdi.

Hulki Aktunç, Beyza Ersoy, Esra Ersoy, Gökçe Haner, Nahit
Kayabaşı, Şafak Pala, Belgin Önal, Kemal Selçuk, Serap Yenilmez,
Pelin Yılmaz.

tanımazlıktan gelerek hiç karşılaşmadıklarını iddia eder. Abdürrauf, “yadigâr” olarak verdiği dışı hatırlatır. Bânû, cebinden bir avuç dış çıkarır ve, “Bu dişlerden sen virdiğün dış kankısı bildürsen şayet ki biz dahi biliş çıkavuz” der. O an Abdürrauf’un ayakları suya erer. Kıza, “Zaman gelüp geçdükçe sen kal, heman biz gitudük esen kal” der ve Bursa’ya döner, ömrünün kalanını ailesiyle birlikte geçirir.

Hikâyenin çeviriyazı metni ilk kez, Hasan Kavruk’un *Eski Türk Edebiyatında Mensür Hikâyeler* adlı doktora tezinde okura sunulmuştur (3). Meraklısı, “Anabacı”ya ilişkin ayrıntıları ve eski edebiyatımızda hikâye türünün seyrini bu nefis çalışmada bulabilir.

Prof. Cemal Kafadar, “Anabacı”nın önemine vurgu yaparken, “Bursa’nın yeni bir edebiyatın başını çeken hikâyede niye başköşeye oturduğunu anlamalıyız” demişti. Sahici, bizden, özgün “hikâye” yazma derdinde olanların aradıkları bal, gömü, bu sözün ardındadır bizce.

İmdi, edebiyatımızın ilk telif hikâyesinin ana mekânı olan Bursa, 500 yıl sonra, bir başka “ilk”i, *Akatalpa Öykü*’yü sunuyor edebiyatımıza. Bağrından nice yeni, bizden, özen, “sıkı” öykücüler çıkmasını dileriz.

Demem Korkut böyle söyle dedi, söyledim!

(1) Prof. Dr. Cemal Kafadar, “Bursa’nın Kültür Tarihinde Modernleşme Çizgileri”, *Bursa’da Yaşam*, Mayıs 2005, s. 25

(2) Kafadar, Agy, s. 25

(3) Dr. Hasan Kavruk, *Eski Türk Edebiyatında Mensür Hikâyeler*, MEB Yayınları, İstanbul 1998.

GENİŞ BİR YER

Kemal Selçuk

Akşamın en güzel yanı, insanı geceye hazırlamasıdır bence. Gece uzun ve hayallerle doluyorsa, değmeyin keyfine garibin! Ben de böyle bir akşamdan ne beklerim ki başka – hayal ve adımlamaktan, gecenin içine yürümekten başka, daha açıkça en güzel rüyaları görmekten.

O rüyalardan birini görüyorken ben, ellerim cebimde, yine kendimi beğenmişçesine adımlıyorken gecede, ılık yaz esintileriyle kabaran yüreğimi bırakmışken kendi haline, bizim kışlanın ışıkları görünmüştü. Gece bir yorgan gibi örtmeye hazırlanmışsa kışlanın üzerini, az biraz vaktimiz vardı anlaşılın.

Benimle birlikte yürümeye başlamış olan genç kadının varlığı, geceye inat, beyaz bir melek gibi dolduruyordu görüş alanımı – solumda adımlayan kadın, kimin kadımıydı acaba? Nizamiyeden sorunsuzca geçtiğimize göre, kışlanın yollarını iyi biliyorduk da, nizamiyede asker görmüş müydük ki?

Yukarılara doğru kıvrılarak uzayan asfalt yolun kıyısındaki palmyeler, çamlar ne güzel hissettiriyorlardı kendilerini. Biz böyle usulca yürüyorken ne güzeldi dünya – bir bayan hemen arkasında kendisiyle birlikte yürüten bir erkek hakkında ne düşünür acaba? Onunla bir mi atar yüreği, yoksa başka heyecanlarla mı dolar yüreği? Yavaşlayın sevgili bayan, adamlarımızı bana uydurun, birlikte yürüyelim şu dünya üzerinde nerede olursak olalım. Olduğumuz yer, bir akşam, bir kışla da olsa siz ve ben gelince bir araya, işte böyle, ne güzel olur her şey, değil mi ama?

“Şu gördüğünüz yer, bir zamanlar eğitim yaptığım yerdii,” dedim kadımı çok iyi tanıyormuşçasına.

İlgiyle baktı bana ki, yüzünü göreyim belki de iyice. Alacakaranlıkta pek seçemedim yine de yüzünü – gençti, hüznü ama sanki neşeliydi bir o kadar da.

“Ya,” dedi ilgiyle yine. “Pek genişmiş.”

“Geniş ya, hem öyle genişti ki bir zamanlar, dünyada zamanın sadece burada yaşadığına inanırdık. Yeşil üniformalarımız ve postallarımızın içinde hüznü ama pek canlıydık o zamanlar.”

“Şimdi?” dedi merakla.

Eğitim alanında da kimseler yoktu – ikimiz bir başımızda, ıssız bir gezegende olsak ancak bu kadar uzak olurduk dünyaya.

“Şimdi kırık ama tasasız bir kalp taşıyorum yine de,” dedim.

“Nasıl oluyor o?” dedi ilgiyle – ince bir kırıklık vardı sesinde.

“Nasıl olacak,” dedim. “Ben hayatın içinde o kadar pişince anlamam ki dünya üzerinde, koyup gideceksin yoluna dertleri unutarak.”

Cevap vermese de susuşunda bir içerleme sezdim nedense - ama bu bile etkilemedi beni; hüznün teğet geçmeye alıştı bunca zaman yüreğimi.

“Öyleyse siz artık,” dedi – dedi ama sonunu getiremedi cümlenin.

Eğitim alanını geçtikten sonra aşağılara inen yolda da kimsecikler yoktu – ıssızdı her yer, gece böceklerinin dışında adımlarımızın sesi vardı bir tek doğada. Derken asfalt yolda olduğumu fark ettim – bir de bir kadınla birlikte yan yana yürüdüğümü. Bir otobüs durağında durunca sonunda, onun, o gül yüzünü gördüm, gül kadar güzel, gül kadar yalnız yüzünü. Hatta onu bir aktriste benzettim de çıkaramadım hemen. Ama dedim ki içimden, sevgilimden bile güzel. Tutkun olduğum kızdan bile hüznü dolu. Hatta ve hatta benim için hiç olmayacağı kadar atacak bir kalbe sahip bu kız, bir rüya gibi gelip geçecek birazdan.

Otobüs geldi – yolcu yoktu, şoföre bakmadan:

“Kaçırmayın,” dedim.

“Bir sonrakine binerim,” dedi.

Otobüs kızmıştı sanki bu cevaba – homurdanarak çekip giderken, sordum:

“Nerelisiniz?”

“Denizliliyim,” dedi.

Sonra o sordu bana:

“Denizli deyince ne geliyor aklınıza?”

“Genişlik sanki – siz deyince, daha bir genişlik.”

“Bir kent orası yalnızca ama,” dedi.

“Haklısınız,” dedim. “Yalnızca bir kent orası da diğerleri gibi.”

Sustu, bana baktı, baktı da yüreğimi gördü mü bilmem – bilmem derim ama bir yerimi, her şeyimi gördü benim.

“Siz,” dedi, “siz bir zamanlar, kimselerin hiç olmadığı kadar –“

“Hiç olmadığı kadar saftım,” dedim.

“Ama şimdi,” diyecek oldu.

Oldu da, öbür otobüs geldi hemen. Farların yüzüne vurduğu kız güzeldi, hem de hiç olmadığı kadar güzeldi de, ben, başkasına aittim artık. Aittim de, o ele avuca sığmaz yüreğim miydi beni kıza karşı sırtarak baktıran?

Otobüsün otomatik kapısı sertçe açıldığında kız, ağlamaklı bir sesle, hatta bana şunları söyledikten sonra ağlayarak başını öne düşürdü:

“Murat, ben sana ağlarım!”

Ona sarıldım, rüyalarımın kadını için sonunda üzeceğimi bile bile yaptım bunu. Vicdanımın sızlamayacağından emindim.

Otobüs yine kızgın bir homurtuyla yoluna gitti.

Bense bu rüyanın devamını görmek için yeniden dalsam da o ikinci dünyanın ta içine, o kadına sarıldığım andan ötesine gidemedim. Gidemedim ama orada bıraktığım o iki insandan en çok kimin üzeleceğini gayet iyi bildim.

İYİ EVLİLİKLERİN NEDENİ

Beyza Ersoy

“Turşunu mu kuracaksın kızım, öpüp de başına koy, kılçıksız balık işte!” dedi Nüzhet Ablam, amcamın kızı. Balığı öpüp başıma koyacağım, bundan sonra kafamda bir balıkla gezeceğim. Donuk gözler, boş bakışlar.

“Hiç mi aşk yok?” diye üsteledi. “Aşk yok, arkadaşlık var, para var.” dedim. Düzenini kurmuş: Yazlığı, kışlığı, işi, her bir şeyi var. Bir dediğimi iki etmiyor. Sinema, konser, nereye istersem gidiyoruz. Ona da sordum, “Sen aşık mısın bana?” dedim, “Hayır, ama zamanla olur.” dedi.

Hayır ya, aşksız olmaz evlilik. Ver kâğıdı imzalayayım, hadi hayırlı olsun, iyi bir anlaşma oldu; göreceksin bak, yıllar içinde daha çok memnun olacağız! Evlilik olmaz öyle.

Ne zaman bu konuyu düşünsem amcamın kızının hayali gözlerimin önünde beliriyor: “Turşu, turşu!” diyor bana. İçimden isyan edip, “Tutku, tutku!” diye karşılık veriyorum. Tutkusuz bir ilişki bizimkisi, bir hikâyemiz yok bizim, birlikte müziksiz, renksiz.

Bu işin matematik bir formülü olacağı bugüne kadar aklıma gelmemişti. Yani Mahmut’un beni Sezen Aksu konserine bilet bulamayıp, dışarıdan dinlemek üzere, parkın piknik masalarına davet ettiği güne kadar. Sen davet et, sonra da bilet kalmamış de! Hani paralı sanata protesto olarak, asi bir tavırla ya da kendini sanatına adanmış, sefalet içindeki şairlere özgü bir parasızlıkla olsa, romantizm olur, bir şey demem; ama uğraşmayı yoluna ilk çıkkanı öpen biri işte Mahmut, ben ya da gişe kuyruğunun yanında bir piknik masası.

Telefonda “Erken gidelim de duvarlara yakın masalardan kapalım, konseri daha iyi duyuruz.” dedi. Gidelim, kapalım dediği: Git, kap. Olur, Mahmut, sen ağır ağır, yüze yüze gel, ben bir koşu gider yer kaparım. Turşu turşu!

Yiyecek öteberi de hazırlayıp, parka erkenden gelmiş, duvara yakın bir masa bulmuştum ki, eczane işlettiğimiz zamanlardan dükkân komşumuz Gürkan’ı ve eşi Canan’ı karşıdan gördüm. Gürkan önce mobilya satıyordu, sonra ‘satış yok’ diye pastaneye çevirdi; ardından ‘erken kalkıp börek satmak zor’ diye çeyizlik eşyaya döndü, ondan da ‘çeşit çok’ diye vazgeçti, çocuk giyime başladı; sonradan duydum, önce hediyelik eşyacı, sonra çerezci, en son da dönerci olmuş. Bu baş döndürücü devinime sessiz kalmak zor tabii, Canan da konuşkandır zaten, e seyreyle gümbürtüyü. Yine de birbirlerinden vazgeçemezler.

Gözlerim onlara ilişir ilişmez, sanki bedenleri gitti, yerlerinde isimlerinin son hecesi cınladı: An-an! İşte o zaman anladım. İsimlerindeki kafiyeyle birbirlerini mknatus gibi itiyorlar ve başıyla da çekiyorlardı ki, al sana deli dolu, yoruca, kafa meşgul edici bir hikâye. Tutku, çatışma, yani bir hikâyenin olmazsa olmazı neyse, onlarda vardı, bizim durumumuzda yoktu. Bizimkisi olsa olsa, görev gibi yan yana durmaktı; bizim isimlerimiz böyle yan yanayken cınlamıyordu; tek harf olsun, tınısı yoktu. Mahmut ve Ülkü? I-ı... Tek bir harf bile... Hani Mahmut ve Mutlu olsa, ya da Mahmut ve Mahinur... Evet, kurtarırdı kendini Mahmut. Ya ben? Ülkü ve... Ülkü ve... Turşu turşu!

Onlar da beni gördüler, yanıma geldiler. Getirdiğim ayranlardan ikram ettim. Turşuyla ayran iyi gider değil mi Nüzhet Abla? “Ne var ne yok, mahalleden ne haber?” dedim. Severim eski mahalleyi. Hepsi sıcak, dost insanlardır.

“Haberin var mı olandan?” dedi Canan.

Kafamda “an”lar vınladı.

“Yoo, ne haberi?”

“Muzafferler vardı ya...”

“Kimler?”

“Muzafferler, hani karı koca ikisinin de adı Muzaffer’di.”

Evet, bildim. Çift yumurta ikizi gibi bir karıkoca. Birinin kızıl, diğerinin siyah saçlı olması dışında aynı: Sarı benizli, çekik gözlü, ufakça boylu, cılız. Kadın sık gelirdi dükkânımıza, hep de anlatırdı: Kocası Gelincik’li Muzaffer çok âşık olmuş buna vaktiyle. Verecekler, yoksa kaçırırm, demiş; vermemişler, kaçırmış. Kaçırmasaydı kendim kaçacaktım, demişti bir keresinde. Ailelere karşı koymalar, evlatlıktan reddedilmeler, aç sefil sürünmeler uzun süre... Öyle çok sevmişler birbirlerini. Sonra bir otobüs firmasında iş bulmuş Gelincikli. Öyle böyle derken, durumlarını düzeltmişler. Karını burnundaydı Muzaffer’in, biz dükkânı devretmiş, mahalleden ayrılırken, zor yürüyordu.

“Evet, işte onlar,” dedi Gürkan. “Kadın gitti.”

“Nereye gitti?” dedim.

“Öyle gitmek değil, sizlere ömür.”

Kalbim hızlandı. “Nasıl yani?”

“Pat diye, bir şeyi yokken ölüverdi. Sebebi belli değil.”

Aklıma Muzaffer’in son zamanlarda söylediği ama o sıralar ciddiye almadığım sözleri yağmaya başladı.

Hamile kaldıktan sonra adama bir haller olmuş, gözü de, kendi de hep dışarıda. Yani Muzaffer’in anlattığı böyleydi. Zavallı kadın, iki günde bir, elinde bir bardak ya da kavanozla, şunu bir test ettirin, kocamın metresi beni öldürmeye çalışıyor, diye eczaneye geliyordu. O kadın, alt komşusuymuş bunların. Sürekli evlerindeymiş. Kuşkulanıyordu Muzaffer; suya, yoğurda, yemeğe zehir kattı mı, diye. Hani bunu uluorta söylemese, sakınsa, birini cinayete teşebbüsle suçlamakta ciddiye farkında olsa, belki ciddiye alacaksın; ama normal bir şeymiş gibi söyleyiveriyordu. Çalışanlar, gelen giden

müşteriler, ‘paranoyak mı, takıntılı herhalde’ der gibi tuhaf tuhaf bakıyorlardı.

Gelincikli de ara sıra uğrardı bize; son gelişinde, “Bizim hanıma bir haller oldu, sizi de gelip rahatsız ediyormuş, kusura bakmayın.” demişti. Biz de zaten inanmıyorduk, inanamıyorduk anlattıklarına. İşimiz de başımızdan aşkındı: Dükkâna alıcı bul; kaprisleriyle, sıkıştırılmalarıyla, şantajlarıyla, tehditleriyle uğraş... Borçlar, çekler, stoklar... İş güc, herkesin derdi... Uğraşamadık.

“Otopsi yapılmadı mı?”

“Olsaydı iyiydi de... Kim uğraşacak?”

Yani. Kim uğraşacak?

Kalbime kocaman bir soru işareti, geldi yerleşti. Kim bilir, belki de kocası... Olur mu? Kim bilir. Tutkulu ilişkiymiş ya onlarınki, sağı solu belli olmaz; sarkaç gibi bir bu yana, bir öbür dünyaya... Katil ve maktul. İyi mi böylesi dedim, aşkın böyle delisi, iyi mi? Tövbe tövbe...

Adlarını fark ettim birden: Tamamen çakışık, örtüşük. İkisinin de kaçacak yeri yoktu, tek bir harf bile.

O sırada uzakta, ağaçların arasından Mahmut göründü, pideye benzeyen yumuşak boğumlu pembe elini salladı. Kafamdaki sarkaç bir Mahmut’a, bir Muzafferlere, bir de şu karşımda an-an diye cınlayan Gürkan’la Canan’a gitti geldi. Sonra Nüzhet Abla’mın hayali ortaya çıkıp “Turşu!” diye seslendi.

Ona baktım. “Beni sıkboğaz etme,” dedim, “daha bitmedi.”

Ve birden o isim zihnimde cınladı: Kültigin Kültigin!

YARAMAZ ÖYKÜCÜK

Belgin Önal

Ellerimden ceplerime, gözlerimden aklıma dolanıp duran şu yaramaz öykü de neyin nesini?

Hiç bu kadar arsızımı, afacanımı, yerinde duramayanımı, söz dinleyemeyenimi görmemişim daha önce. Hem yakalanmak isteyen hem de yakalanmamak için elinden geleni yapan bir hali var. Ama çok ele avuca sığmaz, beni dinlemez bir öykü olduğu besbelli daha şimdiden.

“Dur, yerinde otur birazcık daha. Henüz vaktin gelmedi,” dememi bile beklemeden cebimden fırlayıp çıkmaya hazırlanıyor, güya bana belli etmeden.

“Sen biraz daha beklemelisin, ne diye bu kadar acele ediyorsun? Daha olmadın ki!” demeye kalmadan, kelimelerin içine gizlenip var olmaya çalışıyor beni ciddiye almadan.

“Her öykünün bir olma zamanı var, sen henüz çok hamsın, olgunlaştığında seni yazacağım, bana da biraz zaman ver,” demeye fırsat bırakmadan, kalemimi kandırıp kâğıda dökülmeye çalışıyor bana hiç kulak asmadan.

“Ne yapacağım seninle böyle köşe kapmaca oynar gibi, seni sevimli, söz dinlemez öykücük!” dediğimde de bana, “Beni yazmandan başka istediğim bir şey yok ki! Neden beni bu kadar uğraştırıyorsun? Senin dikkatini kendime çekebilmek için yapmadığım şey kalmadı. Beni yazmanı istiyorum, hepsi bu.”

“Ama henüz seni yazamam ki öykücük? Her öykünün yazıya dökülme zamanı var. Onun oluşmasını bekliyorum. Eksik gedik, yarım yamalak bir öykü yazmak istemiyorum. Kafamın içinde bin bir öykü tohumuyla gezmem bunun için. Her tohum nasıl ki her mevsimde ve her toprağa ekilip canlanamazsa, öyküler de öyle. Kelimelerin içinde saklanan anlamları en uygun zamanda toprakla buluşturmak gerekir ki en güzel çiçekler, meyveler ortaya çıksın. Yüzyıllık, kuşaktan kuşağa okunabilen öyküler köklensin. Hem sen niye bekleyemiyorsun, bu telaş niye?”

“Telaş mı? Bunu nasıl söylersin? Ne kadar zamandır aklında, kalbinde bekliyorum, farkında değil misin? Zamanı gelmedi de ne demekmiş? Öykünün olma zamanını belli eden nedir ki? Ben kelimelerle anlaştım. Her şey tamam. Sadece senin kalemini ve yazıya başlamanı bekliyorum. O kadar heyecanlıyım ki! Bu serüveni çok seviyorum. İlk kelimeyi yazmadan ve son kelimeyi yazana kadar ne sen

ne de ben nereye varacağımızı hiç bilmiyoruz. Birlikte yol alıyoruz, yazdığın her yeni anlamla beraber.

Yazmadan, benim olup olmadığımı anlayamazsın.

Hem ben kitabındaki ilk öykü olmak istiyorum.

Çünkü ya okuyucu diğer öykülerden sıkılır da kitabın sonlarındaki öyküleri okumayı bırakırsa?

Bir öykü yazıldığında değil, en çok okunduğunda var olur.

Okunmayan, yazılıp çekmecelerde bekleyen, yazanın kaleminden yazıya dönüşemeyip aklının içinde diğer yazılmayanlarla çarpışıp duran ya da basıldığı halde raflarda yapayalnız tozlanan öykülerden olmak istemiyorum.

Zamanın, kelimelerin, anların, özlemlerin arasında bizi bekleyen anlamların seyahatine bir an evvel başlamak istemem bundan. Hem beni yazdıktan sonra istesen de ölemezsin artık. Yaratıcılar kendilerinden yeni hayatlar doğurabilmek, ölememek için yaratırlar. Bu nedenle beni yazmalısın.”

“İyi ama senin okunması öykü olacağını nasıl bileceğim, yazmış olsam bile?

Yazar yazdığını reddetse kendisini reddetmiş olmaz mı? Yazdığını olduğu gibi beğense okuyucuya yazık olmaz mı?”

“Bunu en iyi zaman gösterir bize. Yazının içindeki tılsım da, anlam da işte o zaman amber kokusu gibi yayılır çağdan çağa. Tek bir kalbe değil, çok kalbe dokunduğunda yazı kendi sandığıma geri dönmekten vazgeçer.

İşte o vakit yazılmış öykünün sertveni yeniden yeniden yazılır, onu okuyan her başka okuyucuyla.

Bazen bir sardunya kokusunda, bazen bir ihlamur tadında.

Her ne olursa olsun okuyanındır artık yazılan.

Yazanından sonsuza dek ayrılmış, onu doğurandan bambaşka ülkelerde bir daha doğmaya giden öyküdür artık o.

Şapkadan tavşan çıkaran sihirbazdır, kendisinden bambaşka hayatlar çıkarabilen.

Sen beni yazmalısın ki ben seni yaratabileyim. Bu nedenle yaz beni.”

“Kalanların da gidenlerin de öykülerimde yeri olsun istedim hep. Öykü yazarken kendimi yarattığımı da bilerek. Ama ne kadar yazarsam yazayım, bakıyorum, bir o kadar eksik kalıyor bir yanım. Bitecek gibi de değil.

Seni yakalamaya çalıştıkça bulamayışım, bulduğuca kaybedişim biraz da kendimden kaçtığımdandı. Seni zamanın ötesine ulaştıracak güçlü kelimeleri, kurguyu bulamama kaygısındandı.

Seni nasıl var edeceğim peki? Nerden başlamalıyım seni yazmaya?”

“Ben sana yardım edeceğim, ikimiz için yapacağım bunu.

Mesela şöyle bir öyküye başlasak seninle:

Geceden gelen yıldız olsam. Geceden gelmek demek, aslında hep merak edilenden, her şeyi bilenden, geçmişten ve gelecekte gelmek olsa. Ya da güneşin, ayın, karanlığın dostluğunu taşımak demek olsa.

Ben umudun ve umutsuzluğun, neşenin ve kederin, acının ve gülümseyişlerin kardeşliğinden geliyor olsam.

Yeryüzünde bir tek kişi dahi bana elini uzatmasa bile ben bilsem ki küçük bir çocuğun ufacık, gül kokan elleri hep olacak bana uzanan.

(İçten içe hep çocuk masalları yazmanı istemem bu yüzdendir aslında.)

Geceden gelen yıldız, küçük çocuğun ellerine konduğunda önce korkmuş ama sonradan bu ışıklı ve dost yıldızı çok sevmiş olsa. Sevdiği için de kimseler görüp almasın, beğenip çalmasın diye cebine saklamış, günler ve gecelerce ayrılmadan, onunla bir koyu sohbe başlamış, giderek daha çok bağlanmış olsa. Zamanla yıldızının cebinde sıkılan, başka çocukların ellerine dokunmayı, gökyüzünü özleyen halini fark etmeyecek kadar onu sevmiş olsa. Bu çocuk mutlu, keyifli, sokakta oyunlar oynuyorken birden cebindeki yıldızın...”

“Dur dur! Buraya kadar seni dinledim ama bence gerçekten sen olmamışsın henüz.

Seni yazmam için beni ikna eder gibi oldun, ancak bakıyorum da ne neşeli bir öyküçük var ortada ne de soluksuzca ve çok kişinin kalbine dokunarak okunacak bir öykü izi.

Biz en iyisi birbirimizi kırmadan, zamana bırakalım yazının anlamlarıyla seyahate çıkmayı.”

“Ne kadar da sabırsızsın. Birkaç cümle yazmamı bile bekleyemedin. Sana kızmıyorum, kırılmıyorum da. Biliyorum çok kereler vazgeçip, anlamları yeniden yorumlamayı bırakıp bizleri kendi içinde hapsedtiğini.

Ama bana bir fırsat daha vermelisin. Bu kadar yakına gelmişken tekrar zamanın ağır işleyen olgunlaşma mevsimini beklemeyi tekrar

göze alamam. Ben çok canı tez, insan içine çıkmayı, yolculukları seven bir öykücüğüm.

Hüzünlü bir kadının saç kıvrımlarında unutulmuş fesleğen kokusunu, ağlayan çocuğun dudak kenarlarına saklanan gülümseyişinin muzipliğini, denizdeki yaşlı balıkçının onu kıyıda beklemeyi çoktandır bırakmış sevdiklerinin sıcaklığını, elleri titreyerek torunlarına kurabiyeler yapmaya çalışan yaşlı bir kadının sevgiye tutunuşunu, heyecanlarını denize fırlatmış bir gencin tuzdan ve dalgalardan yaratmaya çalıştığı köpüklü umutlarını, insan kalbindeki ölüme rağmen açmaya çalışan yaşamın buzdan güllerini dile getiren kelimeleri taşımalıyım.

Yaramazmış, afacanmış, söz dinlemezmiş gibi dikkatini çekmeye çalışmış bundandı ta en başından beri.

Ben, sana göre olmamış, henüz ham olsam da beni yazmalısın. Belki ben böyle olmalıydım.

Her öykü başka değil midir düşünüldenden?

Zaten daha henüz hiçbir öykü yazılmamış değil midir aslında?

Tırtılda saklanan renklerin hangileri olacağını kimse bilemez kelebeğe dönüşmeden önce.

Bana kendi renklerimi görme şansını vermelisin.”

“Seni dinledim. Hak verir gibi olsam da seni yazamam. Çünkü hayat da deniz gibi aynı uzaklıktadır herkese. Tıpkı henüz yazılmamış bir öykünün insana uzaklığı gibi.

Suyunu ne kadar çok avuçlasan da, gözlerin ne kadar çok maviyale dolsa da, yaralarını ne kadar çok tuza bassan da o deniz sadece senin değildir.

Hep bir fersah mercan ya da bir balık pulu kadar uzaklık kalır arada.

İnsanla deniz, öyküyle hayat, okuyucuyla yazanı arasındaki uzaklık gibi.

Bu uzaklık ham bir öyküyle daha da fazlalaşır.

Okuyanımdan sadece ve ancak bir virgül kadar uzak kalmalıyım. Bu nedenle yarım, olmamış halinle yazamam seni öyküçük.

Biraz daha beklemelisin. En azından, çok uzaklardan yol gösteren bir deniz fenerinin belli belirsiz ışığını sende yakalayana kadar.”

“Peki öyle olsun. Ama baştan sona konuştuklarımızı okuduğunda bile ben zaten var olmuş olacağım.

Gecenin üstüne örtülen kara ipek tül ile güneş kadar uzağım sana ve ben yine seni bekliyor olacağım.”

KUYU

Esra Ersoy

“Bir melek olmalı bu. Bana doğru şefkatle süzülüyor. Huzur verici serin bir esinti gibi sokuluyor yakınıma. Evet, bu bir melek... Kâbuslarımın sonunu müjdeleyen kurtarıcı bir melek.” Bıçak gibi keskin bir aydınlık, göz kapaklarından girmek için zorluyordu. Gözlerini açmaya direnirken bedeninin altında kalan kolunu kurtarmak istiyor ama kılını bile kıpırdatamıyordu. Tüm dünya üstüne çökmüş gibi bir ağırlık vardı üzerinde. Zihnindeki ve bedenindeki uyumsuzluk sızlayarak çözülürken, gözlerini ışıktan kaçırıp olduğu yerde yavaşça doğrulmaya çalıştı. Başını vurdu. Nerede olduğunu anlamak için çevresine bakındı ama gözlerindeki kamaşma görebilmesine henüz izin vermiyordu. Bir eliyle yerden kuvvet alıp diğeriyle sağı solu yekladı. Parmakları soğuk taşa dokununca ürperdi. Elini taşlarda merak ve tedirginlikle gezdirirken diğer elinin altındaki toprağın ıslak olduğunu hissetti. Artık zihni iyice berraklaşmaya, gözleri de gördüklerini seçebilmeye başlamıştı.

Birbiri üstüne çapraz dizilmiş taşlar görüyordu. Taşları çıktıkları yere kadar gözleriyle takip etmeye başladı. Duvar bir türlü bitmek bilmiyor, adeta küçük bir delik gibi görünen gökyüzüne kadar uzuyordu. Gözleri maviyale beyaz arası parlak ışıkla karşılaşınca tekrar kamaştı. Başını hızla indirip korkuyla sağına soluna baktı. Bir kuyuydu.

“Ne işim var burada? Nasıl geldim ben buraya?” gibi sorular aklından aralıksız geçerken ayağa kalkmak istedi. Sağ ayağının topuğundan dizine kadar keskin bir acı saplandı. Bileğini, hemen ona giden eliyle ovuştururken “Burktum herhalde...” diye düşündü. Kırık

ya da çatlak değildi, onlarca kez yaşadığı kırık, çatlak acısını çok iyi bilirdi. Bileğini, kuyuya düşerken burkmuş olmalıydı. Kuyuya düşmüş müydü? Hatırlamıyordu. Bu civarda bir kuyu olduğunu bile bilmiyordu. Hâlâ aynı yerde miydi? Ondan da emin değildi. Hatırladığı son şey gizlice sızdığı zeytinliklerin arasında gördüğü bir ocaklının yaşayıp yaşamadığına baktığı, ölü olduğunu anlayınca üstünü başını aradığıydı. Sonrası yoktu.

Kuyunun duvarına yaslanıp bileğinin acısı hafifleyene kadar beklemeye başladı. Bir iki haftadır, sarık dolamayı bıraktığından beri edindiği alışkanlıkla yarı kel başını sıvazladı. Başının arkasında, ensesinin biraz üzerinde iri bir şişlik hissetti. Herhalde bu şişlik de kuyuya düşerken olmuştu. Acımıyordu, acısı geçmişti. “Demek ki bir iki gündür bu kuyuda baygınım.” diye düşündü. Kırığın, çatlağın acısını bildiği gibi başına aldığı bir darbenin acısının ne kadar sürede geçeceğini de iyi bilirdi. Hayatı meydanlarda kılıç sallayarak, sayısını bile bilmediği kadar boğazı belindeki palasıyla keserek ve şu bıyıklarındaki kıllar kadar çok kemiği kırılarak, yara alarak geçmişti.

O günler gözünün önünde her belirlediğinde yaptığı gibi elini beline, kuşağının üzerine atarak palasını tutmak istedi. Hissettiği boşluk karşısında şaşırıp kuşağının sağını solunu yokladı. Pala yoktu. Hızla, ıslak toprak zeminin her yerini aramaya başladı. Bileğinin acısını bile duyamayacak kadar telaş içinde hareket ediyordu. Onu bulmak zorundaydı. Pala can güvenliğiymiş, güç, hayat ikisiri... Artık tek varlığı, can yoldaşı... Şu ormanlarda geçirdiği aylarda kim bilir kaç kez kurtarmıştı onu o pala? Sarı Süleyman’la da ilk haftalarda buldukları bir cesedin üzerindeki pala için girmişlerdi birbirlerine. Birkaç gün, saklandıkları tekeden birlikte kaçtıkları beş ocaklı, zengince bir köyün yakınlarında yer tutmuşlar, gelen geçen yolcudan da iyi kötü geçiniyorlarken oralara dadanan başkaları olduğunu görünce bu yeni gelenlerle kavgaya tutuşmuşlardı. Yerlerine ortak çıkmak isteyenlerin ikisini kaçırmış, birini öldürmüşlerdi. Ölünün eşyasını paylaşırken yemenileri biri, keseyi biri, şalı biri almıştı ama en kıymetli şey palaydı. Karşılıklı diklenmelerin, itişmelerin sonunda pala Süleyman’da kalmıştı. Yoldan geçenlerin önünü kesmeye inip yakalanarak öldürülmeden birkaç gün önce...

Aniden aklına gelen bir düşünceyle irkildi. Belki de başının arkasındaki şişlik kuyuya düşerken olmamıştı. Belki de zeytinliklerin arasında bulduğu adamın üzerini yoklarken biri arkadan yaklaşarak bir şeyle ensesine vurup bayıltmıştı onu. Sonra da geberip gitsin diye bu kuyuya atmıştı. Evet, mutlaka öyle olmuştu. Zaten epeydir hisrişitlar duyuyordu sağda solda. Mutlaka biri dadanmıştı oralara. Fırsat kolluyordu onu da, bulduğu adam gibi gebertip soymak için. Madem öyle neden öldürmemişti de yalnızca başına vurup kuyuya atmıştı onu? Gömleğine, çakşırına bakıp fark etmediği bir bıçak yarası aradı. Bileğindeki başka bir acısı, sızısı olup olmadığını düşündü, belki bir kesik... Ama artık bedeninin bir parçası haline gelen açlık sancısından başka bir acısı yoktu. “Saçma!” diye düşündü, “Birinin beni ölmüştür, diye kuyuya atacağı bir yaram olsa bunca zaman sağ kalamazdım zaten.”

Öyleyse kuyuya nasıl düşmüştü? Eli eskiden palasının olduğu boşlukta alışkanlıkla dururken hatırlayamadığı bir şeyler olduğuna inanarak hafızasını zorladı. Sabaha kadar ağacın altında oturmuş, bazen yorgunluktan sızmış ama karnına giren açlık sancılılarıyla eğreti uykusundan uyanmıştı. Gün ağarırken ormanda dolaşıp tavşan yakalamaya çalışmış, bulamayınca biraz ot, yabani meyve yemiş, midesi artık bunları kabul etmediğinden çıkarmıştı. Yine... Bütün bunlar ne zaman olmuştu, o cesedi bulmadan önce mi yoksa daha da mı eski? Hatırlamıyordu. Düşünürken yine midesi bulandı. Ağzına hücum eden acı suyu bir süre tutmaya çalıştı, beceremeyip bıraktı. Buna alışkındı ama en azından su içebilseydi. Bir kuyuydaydı ve bir damla bile su yoktu.

Gözleri kararmaya ve başı sıkışır gibi sızlamaya başladı. İçi daraldı, sıcakladı. Göğsünün tam ortasında bir yumruk hissediyor, nefes almakta zorlanıyordu. Gözleri iyice, iyice karardı. Kafasının içinde top sesleri yankılanıyordu... Ocaklılar bir bir asılıyor... Şehrin her yanını saran duman, üst üste kilitlerin vurulduğu kapıların deliklerinden bile sızıyor... Çığlık sesleri top seslerine karışıyor. Karanlık odalarda korku ve tedirginlikle parlayan gözler birbirini buluyor... Göğsünün içinde idamları duyuran toplar atılıyor...

Boğulur gibi öksürerek uyandı. Rutubet kokusu genzini dolduruyordu. Ögle ışığı çekilmişti. Sırtını duvara dayayarak oturdu. Dikkatli bir gözle tekrar kuyuyu ağzına kadar inceledi. “Taşlara tutunarak çıkabilir miyim?” diye aklından geçirdi. Taşları eliyle bile zor tutuyordu ama toprak yumuşaktı. Aralarını biraz kazsa... Palası yoktu. Ama başka çaresi de yoktu. Tırnakla, parmakla kazıp

tırmanacaktı. Öksüre öksüre dizlerinin üzerinde doğrulup kalktı. Kolunu olabildiğince yukarı atıp denk geldiği taşın üzerindeki toprağı parmaklarıyla kazıp tutunmaya çalıştı. Çıplak ayaklarını taşlara sıkı sıkı basmaya zorladı. Bileğindeki acıyı duymamak için dişini sıkıyordu. Bir kulaç, bir kulaç daha... Bu boşuna çaba için kendisinde daha fazla güç bulamayıp kollarını bıraktı.

“Bağırсам birine duyurabilir miyim?” diye düşündü. Öyle ya, suyu olmasa bile bir kuyuydaydı. Demek ki civarda bir köy ya da ev vardı. Ama bunca zaman insanlardan saklanmıştı. Soymak için canını aldıklarının dışında kimseye görünmemeyi başarmıştı. Arkadaşlarının bazılarının, sultanın onları yakalamaya gelen askerlerince avlanıp oracıkta öldürülmesinden beri yola da nemiyordu zaten. Şimdi bunca zamanlık tedbirden sonra avazı çıktığı kadar bağırıp birilerinin onu fark etmesi için uğraşacaktı. Ya da bu kuyunun dibinde çürüyecekti... Ellerini ağzının iki yanına götürüp derin bir nefes aldı. “Kimse var mı? Sesimi duyan var mı?” Tedirginlik ve korkuyla kısa bir süre bekleyip devam etti, “Kimse yok mu, yardım edin.” Uzaklardan bir hisrişti duyar gibi oldu. Heyecan içinde kaskatı kesildi. Bekledi. Tekrar bağırdı, tekrar bağırdı, tekrar, tekrar... Pes edip olduğu yere kendisini bıraktı. “Bu kuyuda geberip gideceğim.” diye söylendi, “Ben, yirmi yıllık anlı şanlı, şerefli bir yeniçeri, bir çorbacı...”

Bu, bir kuyuya ilk düşüşü değildi. Girdiği ilk çarpışmada, arkasından yakalayarak kolundan çevirip yere yatırdığı bir askerin boğazına palasını dayamıştı. İşte tam o anda, gıki çıkmayan ama bedeni soğuk suya tutulmuş gibi sarsılan düşmanın gözlerinin içine bakmıştı. Koyu mu koyu, dipsiz bir kuyuyu gözleri. Adamın ağzından çıkmayan yalvarışlar, haykırışlar gözlerindeki kuyuda yankılanıyordu. Düşmanın çaresizlik kuyusu kendisinin zafer kulesi gibi yükselmışti içinde. Bir adamın hayatı onun parmaklarının arasındaki palanın ucundaydı. Elini yana doğru hızla çekecek ve on yıllarca süren bir ömür bir anda bitirecekti. Can alabilmek... Öyle bir güç... Palasının ucunda yalnız o adamın değil, bütün dünyanın olduğunu hissetmişti o an. Dünyanın en tepesindeki kulede hayatı ellerinde tutan tanrıymış gibi... Sonra hızla palasını çekip kesik boğazdan kanın boca olmasıyla, çıktığı kuleden düşmüş, düştüğü kuyudan çıkmıştı. Şimdiyse bir kuyunun dibinde kendi hayatının bile kendi elinde olmadığını düşünerek ölmeyi bekliyordu.

Midesinin acı bulantısı dayanılacak gibi değildi artık. Kusmak istiyor, öğürünce az bir acı su çıkıyor, midesi eskisinden de kötü bulanıyordu. Acısını dindirmek ister gibi karnına bastırduğu ellerinden birini can havliyle toprak zeminin üstünde gezdirmeye başladı. Bir böcek, solucan, ne olursa... Elindeki tek şey ıslak, küf kokulu toprak. Tırnaklarıyla kazıyarak bir avuç toprak alıp ağzına attı. Hızla yutmaya çalıştı. Bu kez gözyaşlarıyla birlikte çıkardı. Hiçkırıya hiçkırıya ağlıyordu. Çaresizlikten, bir an bile yaşamaya tahammülü kalmamıştı. Palası üzerinde olsa kendi gırtağın kesecekti. Ya da bu kuyunun ağzında duruyor olsa kendisini aşağı bırakacaktı. Durdu. Hiçkırıkları aniden kesildi. Kalbi ağzından çıkacak gibi atmaya başladı. “Ya bunu zaten yaptıysa...” Haftalardır çektiği açlığa ve yalnızlığa dayanamayıp attıysa bu kuyuya kendisini... Yok, olamazdı öyle bir şey. İnsan ölmeye karar verdiği anı ya da ölüme gidişini bilmez miydi hiç? Bilmezdi belki de... Ya da öldüğünü... İnsan çektiği azabın cehennem azabı mı cihan azabı mı olduğunu bilebilir miydi? Ya böyle bir acı, cehennem azabından başka şey olabilir miydi? Evet, belki de çoktan ölmüştü. Bir an bir melek görmüş gibi olduğuna yemin edebilirdi. Uyandıığında onu gün ışığı sanmıştı ama belki de gerçekten o bir melekti. Cehennem ateşlerinde yanmadan önce ona son bir şans veriliyordu belki de bağışlanmak için. Var gücüyle başını kaldırıp o meleği görebilmek için baktı. Masmavi bir gökyüzüyle beyaz bahar bulutlarından başka bir şey göremedi. “Belli ki dünyada çekmem gereken acı daha bitmemiş.” diye düşündü.

Yüzükoyun uzandığı yerde gözü ellerine ilişti. Kuru kemikten başka şey değillerdi. Bedeninde et kalmamıştı. Haftalardır kendi yüzünü göremiyordu. En son kurumak üzere olan zayıf bir çayın bulanık suyunda titrek suretini görmüş, cüssesinin böyle küçülmesine inanamamıştı. Arkadaşlarının sonuncusunu da yatağına atıp üzerini dal ve yapıklarla kapattığı çayın... Onca zaman canlı bir insan yüzü görmemişti. Hafızasındaki son anı olan, yanına gidip baktığı o adamın yaşayıp olmasını ne kadar da çok istemişti oysaki...

Kuyunun içindeki ışık yavaş yavaş azalmaya başladı. Akşam çöküyor olmalıydı. Kapanmaya başlayan göz kapaklarından içeri sızan soluk kızıl ışıklar yavaş yavaş azalıyor, yerini karanlığa bırakıyordu. “Gün bitiyor.” dedi güçlkle, “Bitiyor...”

Serap Yenilmez

Şafak Pala

Sayfanın sonuna imzasını atınca yazdıklarını bir daha dönüp okumak istemezdi. Kendi metnine garip bir uzaklık yaşıyordu. Yabancılaşma, mide bulantısı, uzaklaşma dürtüsü üst üste gelince, elindeki metni yazı çekmecesinin en altına atıp, içindeki tuhaflığın geçmesini bekliyordu. Yazısının okurla buluştuğu an, ikinci bir yabancılaşma yaşıyordu kendi tümcelerine. Okurun anlatısı sözcüklerindeki anlamı değiştiriyor, uzun zaman üzerinde çalıştığı metni neredeyse bambaşka bir şeye dönüştürüyordu.

Son kitabının yayınlanmasının üzerinden bir hayli zaman geçmişti. Yazısı, yayın, okurla yaşamış olduğu çelişkileri kendi bünyesinde içselleştirmiş, yeni bir işe girişmişti ki; yayımlanan eserin kahramanlarından olduğunu iddia eden bir kadından mektup aldı. Kafasındaki iskeletten et ve kemik halinde bir canlıya dönüştürdüğü kahraman geçmişten hortlamış, yeni haliyle yazarıyla buluşmak istiyordu. Arka arkaya telefonlar ediyor, anlatıcı uzak durdukça gönderdiği mektuplar giderek sert olmaya başlıyordu. Anlatıcı, kahraman olduğunu iddia eden kişiye ne kadar uzak bir mesafede durmaya çalıştıysa da, O, hayatta yeni bir rol oynamış olmanın heyecanı ile direniyordu. Anlatıcı terbiyesizce olma pahasına da olsa, kendisini kahraman sanan bu kişiyi, kaba bir reddedişle, bir hamlede tozlu raflar arasına kaldırıverdi.

Söz konusu aday kahraman uzak bir ülkeden arıyordu anlatıcısını. Üstelik kahramanı olduğunu düşündüğü metni bir kere okumamıştı. Anlatılanlardan elde ettiği yargıya göre bu öykünün içerisindeki kişi kendisi olmalıydı. Kaç yıl geçmişti aradan, ikisi de çocuk sayılırdı o zamanlar. Anlatıcısının zihninde sanık sandalyesine oturtulmuş olmasına rağmen bu kadar densizce ortaya çıkmış olduğuna göre; aradan geçen uzun yılları, geçip gidişini, bir daha aramayışını unutmuş olmalıydı. Yıllar önce yaşadıkları ortak acıyı görmezden gelmiş, anlatıcıyı hiç aramamış, bir şey olmamış gibi çekip gitmişti adını hiç duymamış olduğu ülkelere. Anlatıcı yıllarca ağlamış, acısına tuz basmış, kendi cehenneminde sessiz sedasız yaşamayı tam da öğrenmişken, öldüğünü düşündüğü kahramanı yıllarca saklandığı mağaradan çıkıp yazgara koparmaya başlamıştı. Böylece suçunu kapatacağını sanıyordu.

Anlatıcı tüm bu yaşadıklarını olmamış varsayıp kendi dünyasına döndü. Kahramanını tekrar geçmişe gömmenin hazzıyla çalışma masasının ışığını açıp kalemi eline aldı. Daha önce planladığı çalışmalarını bir kenara bırakıp, ansızın geçmişten fırlamış olan aday kahramanın öyküsünü yazmaya başladı. Bu sefer isimsiz, cisimsiz, cinsiyetsiz birisini yaratmıştı öyküsünde. Kendisini kahraman edasında sunan kişinin bam teline basıyordu. Kahramanı ile yaşamış olduğu iletişim biçiminin bir benzerini yeniden yaşamayı umuyordu.

Yanılsamalara boyun eğmeden yayınevine gönderdi metnini. Birkaç ay sonra yayımlanacak dergide yer aldı öyküsü. Oysa geçmişe gömme eylemine kurban ettiği kahraman küsmüş olmalı ki bir daha kendisinden haber alınmadı.

Yeni öykünün yayımlanmasından bir süre sonra beklemediği bir telefon aldı anlatıcı. Karşısındaki ses geçmişte zamanının uzunca bir kısmını çalmış olan adamdı. Öyküye konu olan kişinin kendisi olduğunu iddia ediyordu. Anlatıcı şaşkına dönmüştü. Her ne kadar son öyküsünde cinsiyet açıklamasında bulunmamış bile olsa kıskırtmaya çalıştığı kişinin bir kadın kılığında olduğunu düşünüyordu. Oysa şimdi kelli felli bir adam karşısına çıkmış "Bu benim." diye çığlık atıyordu. Hatta biraz daha ileri gidip anlatıcıyı yaratanın kendisi olduğu fikrini savunmaya başlamıştı.

Anlatıcının metni kaç ayrı şekil bulmuştu okurun rahlesinde. Okurun anlatısı ile kendi anlatısı arasındaki farkı çözümlenmeye çalışırken bir de kahramanların yaratısı ile karşılaşmış olmak onu şaşkına çevirmişti.

Kendisine bir kadeh merlot doldurdu anlatıcı, ışığı kapatıp şehrin kör ışıklı yüzünü seyre daldı. Gerçek, yanılsama, rüya; ayrı ayrı harfler halinde dağılıp gecenin karanlığına karıştılar.

Bütün köy halkının bir gölgesi altına ya da perdeleri sımsıkı kapatılmış kuzeye bakan odalara sığındığı bir bozkır ikindisinde, Dilâ yine mezarlıktan evine doğru yürüyordu. Aylardır mezarlığı komşu kapısı yapmıştı. Kocasının mezarına ettiği ortancaları sulamak için her gün bu yolu adımlamalıydı. Bazen günde iki kere gittiği bile oluyordu mezarlığa. Bütün dünyanın yükünü sırtında taşıyormuşçasına eğilmiş gövdesiyle, yılan gibi kıvrılarak köye ulaşan toprak yolda ağır ağır ilerlerken, benden başka kimse de kocasının mezarına ortanca ekmemiştir herhalde, diye düşündü. Zambaklar, sümbüller, hatta güller ekeceğine gidip ortancalar ekmişti işte. Bozkırda, güneşin yumurtayı bile pişirdiği bu iklimde, mezarda pembe ortancalar yetiştirmek. İnatçıydı. Aklına koyduğunu yapardı. Ortancalar tomurcuğa geçmişlerdi işte. Dilâ, tomurcuklar aklına gelince bidden dikleşiverdi.

Köyün dışında olan mezarlık, onun için soluk alınacak bir yerdi aslında. Soluk alınacak ve uzaklaşılacak. Yaşadığı köyden, evden ve insanlardan. Mezarlıkta sessizliği dinliyordu. Sessizliğin, ruhunu sanki göğe çıkardığını ve kocasının ölümüyle açılan derin yaraya merhem olduğunu duyumsuyordu. Başka bir gerçeklik daha vardı ki, bunu kendisine bile itiraf edemiyordu Dilâ. Aslında mezarlık, yıllardır kaçıp kurtulmak istediği köyünün dışı ve başka dünyalara varış yolundaki ilk duraktı. O yüzden gidişi ne kadar çabuksa dönüşü bir o kadar ağırdı.

Yolun sonu sekiz hanelik köyleri, köyün başlangıcı da, üzerindeki tabelada, Sükûtözü Köyü İlkokulu yazan köy okuluydu. Kapalıydı okul. Öğretmen karneleri dağıtıp gitmişti on beş gün önce. Seneye tekrar gelir miydi acaba? Yok, gelmeyecekti. Ne o öğretmen, ne de başka bir öğretmen. Yeşil gözlü öğretmen giderken, artık taşınmalı sisteme geçiliyor, demişti. Soluklanmak için okulun duvar kenarına oturan Dilâ, sanki bütün yükleri yine sırtına yüklemiş ve boynunu da bükmüştü.

-Sükûtözü Köyü İlkokulu, sen de bu bozkırın hayaletlerinden biri olacaksın yakında. Kendin bile şaşıracaksın yüzünü gördüğünde. Bahçende yapılan bayramlar, eğlenceler sanki hiç yapılmamış gibi gelecek bir zaman sonra.

Kendi kendine konuşurken, aklına gelen düşünce yüzünü kızarttı Dilâ'nın. Gülümsediğinin ayırtına varamasa da kendi kendine gülümsedi.

-Ben bir köy öğretmeniyim.

Sustu, bir an hareketsiz öylece bakakaldı boşluğa. Yüzünde, akşam güneşi suretine düşmüş güzel kadınların ifadesi. Ama güneşin karşı dağdan batmasına daha çok zaman vardı.

-İnce uzun parmakları... İşaret parmağı göğe imli. Dilinde o şiir, tane tane okurdu hoca. Ben bir köy öğretmeniyim, diyordu durmadan. Artık şehirde o şiiri okuyamaz. Ne diyecek ki, ben bir şehir öğretmeniyim mi? Gitti, o da gitti, bir daha da gelmeyecek.

Gözlerinin önünden hızla geçen kocaman bir karasinek onu kendine getirdi. Birkaç an sonra aynı karasinek koluna kondu Dilâ'nın.

-Gelmezse gelmesin, derken hızla bir şaplak indirdi koluna. Bu kez kocası düştü usuna. Nasıl da yakalardı sinekleri. Baş ve işaret parmakları arasında nasıl da ezdi hayvanları. Onun da gözleri yeşildi. Tutturmuştu buralarda hayat yok, diye. Ona ne olduysa askere gidince olmuştu. Deniz kenarı bir yerden gelen, bir asker arkadaşı aklını çelmişti kocasının. Evet, o girmişti kocasının kanına. Gel bizim oralara, demişti. Hayat kolaydır bizim memlekette. Balık boldur, sana da öğretiriz balıkçılığı. Hem deniz kenarında yaşamak esastan yaşamaktır. Bir gün bir dalgaları deniz, senin de için dalgaları ona bakınca; bir gün durulur çarşaf gibi dümdüz olur, senin de içine huzur gelir. Bir gün bir patlar ki, rüzgârla bir olup, işte o zaman sen de deniz olursun; o vurdukça kayalıklara, sen de bırakırsın bütün sıkıntılarını o sipsivri taşlara. Kayalıklardan akan köpükler, sıkıntıların olur sanki ve dikleşirsin hayata karşı.

Bu kadar söz yetmişti kocasının buralardan gitmesine. Güya sonra onları da alıracaktı yanına. İşleri bir yoluna soksaydı.

-Soktu, öldü gitti oralarda. Trafik kazasıymış. Deniz kenarında yaşamak esastan yaşamakmış. Peh, sevsinler! Hayata karşı dik durmakmış. Peh! Dimdik öldü gitti işte.

Sinirlendi iyice. Gözleri çakmak çakmak oldu ve doldu Dilâ'nın. Kendi kendine, ikinizin de canı cehenneme, derken yanağına akan iki damla gözyaşını sildi elinin tersiyle.

Yolun karşısında uçsuz bucaksız sapsarı tarlalar, tarlalar... Kendi kendisiyle sınıksız kenetlenmiş, içine kimseyi almayan kuru bozkır toprağı. Dilâ'nın gözleri, bozkırın yaşı belli olmayan kadınlarının gözleri, yüzü onların yüzüydü. Kavurucu güneş ve hiddetiyle bütün kadınları adeta sessiz soluksuz bırakmış bozkır rüzgârının, birlikte yoğurup yarattığı yüzler. Kurumuş toprak gibi çizgi çizgi. Dilâ gözlerini kıstı ve gökyüzüne baktı güneşten çekinmeden. Göz kenarları kırıştı iyice. Sarı ela gözleri küçük kaldı. Bakışlarını gökyüzünden yine uçsuz bucaksız tarlalara çevirdi. Ve bir mucize, bir umut, bir hareket bekledi. Baktı, baktı ve birden gülümsedi.

-Bu kupkuru topraklar içinde, böyle bir güzellik! Üzerinde neredeyse yeşil hiçbir şey bitmeyen bu topraklarda bize bir dikenle güzellik sunan Allah'ım. Devedikenleri. Ey dikene pembe çiçek koyan...

Tam o sırada kulaklarına ince, tarif edemediği bir ses geldi. Uçsuz bucaksız toprak yola çevirdi yüzünü. Arkasında bir toz bulutuyla gelen, karartıyı gördü.

Dilâ'nın toz bulutuna baktığı sırada, köyün en sonundaki evde, bir arada olmakla yaşamın yorgunluğunu sağaltmaya çalışan üç yaşlı kadın, sessizce ikinci namazının okunmasını bekliyorlardı. Saniye, Ziyet ve Nida. Sanki kadınlar, yalnızca birer addılar. Dilâ'nın kayınvalidesi Saniye, dudağının kenarına iliştiği sarma sigarasını sağ elinin, işaret ve başparmağının arasında tutarken, sayıklar gibi,

-Bu gelin de her gün, güneşin altında mezarlığa niye giderse, dedi.

Hava çok sıcaktı. Şöyle bir esinti çıksaydı, hatta bir yağmur başlasaydı. Ziyet elisini duymazlığa geldi.

-Akşam rüyamda, atın üstüdeyken bacakları yere değen dev gibi bir yiğit, silah ata ata şöyle evimizin önünden geçti.

Ziyet işaret parmağıyla yolu gösterdi. Silah haber demekti. Tez haber hem de.

-Çiçek suluyormuş haspa! Ne çiçeğiye.

Saniye'nin rüya, haber, silah, hiç umurunda değildi. Biten sigarasını parçalarcasına kül tablasında söndürdü.

-Bir yerin açık kalmıştır senin.

Sustu Ziyet. Dalgın yola baktı. Nida gibi. Nida'nın her zamanki haliydi bu. Az duyan insanların kaderiydi boşluğa anlamsız bakmak. Onlar duymazlar ve sanki duymamalarına bir isyan gibi konuşmamayı tercih ederlerdi. Nida da zorda kalmayınca konuşmazdı işte. Fakat birden gözleri kocaman açıldı ve,

-Hayır olsun, dedi kendi sesine yabancılayıp.

Ziyet,

-Ben biliyordum, işte rüyam çıktı, derken eliyle yoldan geçen bisikletliyi gösterdi.

Artık bu olaya el koyma zamanı gelmişti. Saniye oturduğu sedirde doğruldu.

-Bu bisikletli de nedir böyle?

Acayip şeydi. Bisikletli bir serap gibi geçip gitmişti evlerinin önünden. Elbisesinin kol manşetlerini dirseklerine doğru çekip, ellerini dizlerine dayadı. Bu işi bir yola sokmalıydı Saniye.

-Çok zamanımız yok. Bu bisikletlinin nereye gittiğini öğrenmeliyiz hemen.

-Ben biliyordum. Büyük bir olay var görürsünüz.

Saniye başını iki yana salladı.

-Bir dur hele Ziyet. Fazla zamanımız yok.

Söyleyeceklerini Nida da duymalıydı. Sesini yükseltti.

-Bu bisikletlinin neden geldiğini sen öğreneceksin Nida.

Nida ne yapacağını bilmeyen çocuklar gibi başını öne eğdi. Çekinerek gözlerini Saniye'ye doğru kaldırdı. Yaşlı kadın onun sol omzunu tutarak sözlerine devam etti.

-En küçüğümüz sensin.

Nida çekinerek,

-Ee abla ben nasıl öğreneceğim ki bu bisikletli kimdir, dedi.

Saniye onu duymuyordu bile.

-Şimdi o, bu tarafa gitti ya.

Sol elinin işaret parmağıyla bisikletlinin gittiği yönü işaret etti. Nida ise anlamaz gözlerle bakıyordu hâlâ.

-Ee, orada gidecek bir yer yok ki.

Bu kez işaret parmağını bisikletlinin geldiği yöne doğru götürdü.

-Yine bu tarafa dönecek. Eli mahkûm.

Çok önemli bir şey duymuş ve bu duyduğu şeye çok sevinmiş insanların edasıyla Ziyet başını salladı. Heyecanla,

-Ne büyüksün, Saniye. Doğru söylersin. Bisikletli gene buraya dönecek.

-Peki ya abla ben ne...

Sözün sonunu getiremedi Nida. Saniye yaşından beklenmeyen bir çeviklikle yerinden kalktı. İki adımda Nida'nın önünde durdu.

-Sen ne yapacaksın? Yola incek, gidip bisikletliyi durduracaksın.

Nida da yerinden kalktı. Bir cesaret yine konuştu.

-Nasıl durduracağım abla?

İyice sinirlenen Saniye eliyle göğsüne doğru sertçe vurdu.

-Ölseydin! Elini şöyle ona doğru kaldırırsan, durur o.

Bir heykel edasıyla, bir eli havada öylece durdu. Bu kez Ziyet söze karıştı.

-Hadi hadi, bisikletli dönecek şimdi.

Yapacak bir şey yoktu. Çaresiz yola doğru yürüdü Nida. Yol ağzında durdu. Bisikletlinin dönüşünü beklemeye başladı. Bahçede kalan iki kadın tekrar sedire oturdular. Onlar da heyecan içinde beklemeye başladılar.

Bütün bu olanlardan habersiz olan Dilâ, alelacele evine doğru yürüyor ve kendi kendine konuşuyordu.

-Bisikletlinin başında acayip bir şapka vardı. Yüzünü tam göremedim ki. Gözlerinde de simsiyah gözlükler. Gözlerini görseydim... Hoca dememiş miydi, ben bisiklet sürmesini çok severim, diye. Yoksa...

Saniye de gelini gibi kendi kendine konuşuyordu.

-Ya bu Nida kadın, bisikletlinin söylediklerini duymazsa. Ya biz onun neden geldiğini öğrenemezsek.

Bu sözleri duyan Ziyet'in, sağ işaret parmağını tahtaya vurup,

-Allah korusun, dediği o an, Nida kendinden emin, sağ elini yolun sonuna doğru kaldırdı.

İSTİRİDYE SIZISI

Gökçe Haner

I

Soğuk gecenin dizleri dibine kıvrılmış, çakacak bir şimşegin içimi aydınlatmasını bekliyorum. Derken, harikulade bir tablonun karşısında çakılı kalan cahil bir hayran gibi taş kesiliyorum. Soğuk, bedenimi zangır zangır titretirken, içimde yanan anılarımın dumanı dudaklarımdan beyaz beyaz tütüyor.

Ayağa kalkıyorum. Sen, karşımda 17. yüzyıl asili gibi duruyorsun. Soylu bir hizmetçinin naif sırrı var bakışlarında. Zarif boynunun iki yanında sarkan inci küpeler istenmeyen bir aşkın iki kurbanı gibi ayrı. Dokunsam dökülecekler, dokunmazsam birleşemeyecekler. Bu ikilem...

Yağmur başladı. İkimiz de yüz yüze kalakalmışız, sanki yüzyıllardır. Üzerindeki amber rengi o elbise, başına sardığın lacivert fular... Tanrım, yeter yüzyılların bu suskunluğu, dökülürse yağmurla gözlerindeki o sır. Yağmur renkleri çözüyor. Usul usul bulaniyor, maviler, kırmızılar... Tüm renklerin aslı siyahmış, siyah bir geceye sokulup, kayboluyorlar koynunda.

Hâlâ çakacak şimşegin içimi aydınlatmasını bekliyorum.

II

Kabuğumu aralıyorum. Yiyecek bir şeyler bulabilmek için. Deniz içime doluyor. Yanımdan bir yengeç geçiyor. Tozu dumana kata kata. Acelesi var gibi. Muhtemelen kendini yiyecek bir şeyden kaçıyor. Benim farkımda bile değil. Hemen kapanıyorum. Ama kahretsin çok geç. İçime bir şey kaçıyor. Sanırım kum tanesi. Şu koskoca denizde sadece, küçük, basit bir kum tanesi. Uğraşsam da içimden atamayacağım artık, biliyorum. Daha önce başıma geldiğinden değil de... Biliyorum işte. Kendimi berbat hissediyorum. İçimden çıksın istiyorum. Ama kapandım bir kere. Aptal yengeç, ne yaptığının farkında bile olmadan beni nasıl bir rahatsızlıkla yaşamaya mahkûm etti. Canım yaniyor, kendimi çok üzürsüz hissediyorum. Bundan kurtulamayacağım kesin, o zaman onunla yaşamayı mı öğrenmeliyim? Çok zor.

Korumaya çalışıyorum kendimi, salgıladığım bu sıvı hafifletir mi biraz sancımı? Azalıyor galiba. Yok yetmedi biraz daha, biraz daha...

III

İçimde bir şey büyüyor. Günden güne. Acıma iyi geliyor ama. Yoruluyorum. Ne kadar zaman oldu kim bilir içime bu kum tanesi yerleşeli. Ayrımsayamıyorum artık. Sürekli bu huzursuzluktan kurtulmaya çalışıyorum. İçimde bir şey parlıyor... Acımı sardığım bu kabuk çok göz alıcı.

IV

-Asaletinin simgesi bunlar.

Aslında ayrılığımızın demek istiyorum. Bunu dile getirmeye cesaretim yok.

Konuşmak yerine gülümsüyorsun. Bu gülümseme dünyama ne kadar yakışıyor bir bilsen. Hep orada kalmasını istiyorum.

Zarif elini bana doğru uzatıyorsun. Kalbim nasıl da çarpıyor. Yanağıma usulca dokunup okşuyorsun. Bir şimşek çakıyor. Kıpırtısız öylece duruyorum. Ellerini o minik kulağına götürüp inci küpeni çıkartıyorsun. Mantonun kollarından bembeyaz bileklerinin ışığı sızıyor. Üşüyeceksin diye korkuyorum. Sonra diğer küpeni çıkartıyorsun. Şimdi ikisi de avucunda duruyor. Bana doğru uzatıyorsun. Ben hâlâ kıpırtısız, gözlerimiz avucunda, bekliyoruz. Sanki yüzyıllardır. Avuçların, inciler, anılarım, gülümseyişin, sırrın. Ellerime uzanıp usulca kavıyorsun. Küpelerini ellerime bırakırken, içime senden bir şeylerin aktığını hissediyorum.

-Herkes incileri parlaklığıyla bilir, oysa ki, inci bir istiridyenin yüzyıllar süren sızısı, acısını azaltma çabasıdır, diyorsun.

Arkanı dönüp giderken, sarsılarak ağlıyorum. Yağmur iyice bastırıyor. Gözyaşlarım kayıp. Avuçlarımda inciler. İstiridyenin sancısı yağmurla ruhuma karışıyor. İnciler kadar parlak bir şimşek çakıyor. Aydınlanıyorum.

DEKLANŞÖR

Pelin Yılmaz

Hep bir öyküsü olsun isterdi Leyla. Artık var ve şimdi bunun hiçbir önemi olmadığını biliyor. Kimseye anlatılamayan bir öykü ne işe yarar ki!

Kimseye anlatamıyor. Sürekli beynini sis basıyor, sözcükleri bulamıyor. Anlamaları hatırlıyor seslere dönüştüremiyor, kaybediyor titreşimleri. O zaman kendine bir dil uyduruyor. Kimse anlamıyor onu, şaşırıyor.

Yattığı yerden saniyeleri sayıyor. 1, 2 tik tak. 4, 5, 7 tik tak...10... 18... 53... 60 tak! Bir yeli daha kovmaya çalışıyor o zaman, tik tak... 187 tik, 285 tak, 863 tik tak... 2.967 tik 3.600 tak. Bir akrep gelip sokuyor Leyla'yı, kovduğu 60 tane yel yine başında esiyor. Canı yanıyor. Daha çok akrep gelsin soksun istiyor. Daha çok yansın canı. Öyle yansın ki artık duymaz olsun acıyı. Reçetesine "Akrep Zehiri" yazmış doktor. Oysa Leyla "Elime bir iğ batsa da dursa zaman." diye geçiriyor içinden, "Uyusam, senelerce uyusam."

Kimseye anlatamıyor. Anlatamadıkça dalgalar yükseliyor içinde, kıyıyı dövüp duran her seferinde daha büyük bir dalga. Kimseye anlatamıyor. Anlatamadıkça boğuntu artıyor. İç denizinin çılgınlıkları susturuldukça büyüyor.

Kimseye anlatamıyor... Sonunda kendine anlatmaya başlıyor kendi dilinde. Defalarca anlatıyor, her seferinde ağlaya ağlaya. Defalarca dinliyor kendi anlattıklarını her seferinde sessiz ve anlayışlı.

"Beni benden başka kim anlayabilir ki"

Anlatan "ben", dinleyen "ben"e bir isim veriyor; "Lily". Leyla çok konuşuyor, Lily çok susuyor. Leyla'yı Lily'den başka kimse anlamıyor.

Bu dönüp duran dünyadaki insanlardan hangisi anlamlandırabilir onun davranışlarını; meyveleri yıkamadan yediğini, sağına soluna bakmadan karşıdan karşıya geçtiğini, kornalara, küfürlere aldırmadığını. Kim anlayabilir neden günlerce aç dolaştığını, sonra ne bulduysa ağzına attığını; dolapta günlerdir bekleyen bozulmuş peynir, küflenmiş ekmek, çürümüş elma... Ya da nasıl olup da anahtarını hep içerde unuttuğunu ve her seferinde korkusuzca komşunun balkonundan kendi balkonuna atladığını. Kim anlayışla karşılayabilir evde tarantula beslemeyi düşlemesini. Zamanla uygun adım yürüyenlerden hangi biri tüm bunları Lily diye bir kadına anlatmasını garipsemez?

Sonra yeniden sis basıyor. Kayboluyor yine. Bu kez Lily ile birlikte. İçindeki yollar daralıyor. Bir tarafı sarp yokuş, bir tarafı uçurum. Yerler kurumuş yapraklarla kaplı, yapraklar yağmur ıslağı. Kayıyorlar birlikte, düşüyorlar birlikte. Havada asılı kalıyorlar düşerken. Zaman mı duruyor, bir dala mı takılıyorlar yoksa, anlayamıyor. Zaman dursun isteyen oydu ama böyle asılı kalmak korkunç. Düşse daha az canı yanacak biliyor. Zamanla asılı kalıyor. Bu kez Lily ile birlikte. Sanki zaman değil o duruyor, ya da tam tersi o yaşlanıyor zaman akıyor. İkisinin arasındaki farkı anlayamıyor. Yeni uydurduğu dili de kaybediyor bu arada. Yine dilsiz kalıyor. Bu kez Lily ile birlikte. İki dilsiz birbirlerine uzaktan bakıyorlar da dokunamıyorlar bile. Donup kalmışlar. Fotoğraf karesi gibi diye geçiyor aklından Leyla'nın. Lily'nin aklından neler geçtiğini kimse bilmiyor.

Tam bu sırada garip bir şey oluyor. Leyla'nın düşüncesi bir sihre dönüşüyor sanki. Akrep zehri etkisini gösteriyor belki de. Yeni bir güneş beliriyor gökyüzünde, başka bir rüzgâr alıp Leyla'yı daldan uçuruyor. Dünya yok oluyor, başka bir dünya doğuyor. Babil Kulesi yeniden yıkılıyor. Dilsiz Leyla yıkıntılar arasında dolaşırken kendine yeni bir dil buluyor. Yeni dilde nesnelere var sözcükler yerine, sesler yerine görüntüler. Kaleme değil ışığa gereksinim yazmak için. Gök kubbede yankılanan tek seda, klik; deklanşör!

Ve Leyla yazmaya başlıyor.

Yayın Yönetmeni	: Ramis Dara (Mollagürani Mah. Teker Sok. No: 8, Zemin Kat, Osmangazi-BURSA).	Katkı Payı (<i>Akatalpa</i> için)	: 20 YTL
Danışman	: Nahit Kayabaşı, Gültekin Emre, Serdar Ünver.	Posta Çeki	: Ceyhun Erim adına 5742436 numaralı hesap
Koordinatör	: Yalçın Oğuz (Bursa Edebiyat Kültür [BEK] Derneği Adına).	(Ya da) Banka hesabı	: Ceyhun Erim adına, Finansbank Heykel-Kredikolay Şubesi, Hesap no:21329696
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Tülay Elal Muş (Barış Mah. Adalet Sok. Adaletkent Sitesi H Bl. D: 3 Nilüfer – BURSA)	Abone ve satış için E-Posta	: cerim66@hotmail.com
Yazışma Adresi	: Ramis Dara PK 68 16361 Ulucami – BURSA	Baskı	: Akın Erim Mat. Hocalizâde Cad. 7/27 Setbaşı - Bursa
E- Posta	: akatalpa@hotmail.com	Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 – 7685

Akatalpa Öykü, Ocak 2000'de Bursa'da kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi *Akatalpa*'nın parasız ekidir.